

คุณตา.....ผู้เข้มแข็ง

เมื่อประมาณปลายปี 2550 แพทย์ได้ส่งผู้ป่วยทำกายภาพบำบัด เป็นผู้ป่วยชายไทยอายุ 76 ปี แพทย์วินิจฉัยว่าเป็น HNP L4-L5,L5-S1 มาพบแพทย์ด้วยอาการข้อเท้าซ้ายกระดกไม่ขึ้น แรกรับทางกายภาพบำบัดพอได้อ่านชื่อและดูประวัติจึงได้ทราบว่าเป็นคุณพ่อของคุณหมอในโรงพยาบาล คุณตาเดินมาทำกายภาพบำบัดเองด้วยไม้เท้า มีผลทหารตามมาดูแล ได้รับการรักษาทางกายภาพบำบัดด้วยวิธีการดึงหลัง กระตุ้นไฟฟ้า และออกกำลังกาย ตลอดโปรแกรมการรักษา คุณตามีความตั้งใจและให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี มาทำกายภาพบำบัดทุกวันไม่เคยขาด แม้ในบางครั้งต้องรอคิวทำกายภาพบำบัดเป็นเวลานาน แต่คุณตาจะพูดเสมอว่ารอได้ไม่เป็นไร และจะยิ้มทักทายเจ้าหน้าที่อย่างเป็นกันเองเสมอมา คุณตามักจะพูดว่าสักวันจะต้องเดินได้ดีกว่านี้ นักกายภาพบำบัดพยายามเต็มที่ในการให้การรักษแต่ก็ไม่ทันกับอาการอ่อนแรงของกล้ามเนื้อขา จากที่เดินมาได้เองด้วยไม้เท้า เปลี่ยนเป็นต้องนั่งรถเข็นมาแทน ระยะหลังคุณตาไม่ค่อยได้มาทำกายภาพบำบัด มาทราบข่าวอีกครั้งว่าคุณตานอนรักษาตัวที่ห้อง ICU แพทย์ส่งปรึกษานักกายภาพบำบัดด้วยภาวะปอดติดเชื้อและปอดแฟบ นักกายภาพบำบัดได้รับไว้ในความดูแลทำกายภาพบำบัดข้างเตียง (PT bedside) แรกพบคุณตานอนบนเตียง เจาะคอ หายใจด้วยเครื่องช่วยหายใจ ได้รับอาหารทางสายยาง และยังมีสายต่างๆมากมาย คุณตาดูอ่อนเพลียมาก แต่เมื่อพบกันทุกครั้งก็ยังมีรอยยิ้มให้กันเสมอมา บอกคุณตาว่านักกายภาพบำบัดจะมาช่วยระบายเสมหะและฝึกหายใจ คุณตาพยักหน้าและร่วมมือในการรักษาอย่างเต็มที่ ในระหว่างการฝึกพยาบาลประจำ ICU จะมาช่วยเชิธรื้อให้หายใจเข้าลึกๆ หายใจออกยาวๆ ช่วยพลิกตะแคงตัวเพื่อระบายเสมหะ ต้องขอบคุณพยาบาลและเจ้าหน้าที่ห้อง ICU ที่มาอำนวยความสะดวกทุกครั้ง เนื่องจากการทำงานร่วมกันเป็นทีมประกอบด้วยแพทย์ เภสัชกร พยาบาล นักเทคนิคการแพทย์ นักกายภาพบำบัด ร่วมกับผู้ป่วยที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ทำให้เสมหะลดลง ปอดมีการขยายตัว ยังแอบคิดในใจว่าเดี๋ยวคุณตาก็จะสามารถหายใจได้เอง ครั้งสุดท้ายที่ได้ดูแลพบว่าคุณตามีอาการปวดบริเวณหน้าท้องไม่สามารถทำกายภาพบำบัดได้ แต่ทุกครั้งที่ยื่นไปดูผู้ป่วยที่ ICU จะแวะไปทักทายคุณตาเสมอยังเห็นว่าคุณตายังมีกำลังใจดี มาทราบข่าวอีกครั้งว่าคุณตาอาการทรุดลงและเสียชีวิตไปในที่สุด ถึงแม้ว่าในวันนี้คุณตาจะจากโลกนี้ไปแล้ว แต่ทุกรอยยิ้มและความเข้มแข็งจะยังอยู่ในความทรงจำของเจ้าหน้าที่กายภาพบำบัดตลอดไป.....

ความประทับใจจากเหตุการณ์นี้คือ คุณตาเป็นคุณพ่อของคุณหมอในโรงพยาบาล แต่คุณตาไม่เคยบ่นเวลาต้องรอถ่ายภาพเป็นเวลานาน มีแต่รอยยิ้มเป็นกันเองกับเจ้าหน้าที่ ถึงแม้ร่างกายจะอ่อนล้าแต่ก็ยังให้ความร่วมมือในการรักษาเป็นอย่างดี และประทับใจในทีมสหวิชาชีพที่ทุกคนทำหน้าที่ของตนเองอย่างเต็มความสามารถ โดยมีจุดมุ่งหมายร่วมกันคือ อยากช่วยให้ผู้ป่วยปลอดภัยและมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นทั้งทางร่างกายและจิตใจ เหตุการณ์นี้แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการทำงานร่วมกันเป็นทีมซึ่งเป็นหัวใจของงานบริการด้านการรักษาและการสะท้อนการคืนหัวใจสู่ผู้ป่วยจนวาระสุดท้ายของชีวิต.....